

esse for at værgе sig selv, deres egen Pung mod at blive bebyrdet med deres Hustruers Forpligtelser. Det er jo nemlig saa ifølge det foreliggende Lovforslags § 7, at „Familieoverhovedet beskattes af hele Husstandens Indkomst“, og til Husstanden hører ifølge de følgende Bestemmelser i denne Paragraf ogsaa Hustruen. Heraf følger blandt andet, at Manden ifølge denne Paragraf skal svare Skat af den Indtægt, som hans Hustru har ved personligt Arbejde, en Indtægt, hvorover hun alene er raadig ifølge den gældende Lovgivning, som for dette Punkts Vedkommende netop tilsigtes opretholdt ved det nu foreliggende Lovforslag om Formueforholdet mellem Ægtefæller. Men idet altsaa Konen selv er raadig over denne sin Indtægt, medens Manden ifølge Lovforslaget skal betale Skat deraf, kan man komme til det Resultat, at Manden maa finde sig i, at hans Fortjeneste, hans Midler gaa til Betaling af Skatten for den Indtægt, som hans Hustru har. Han savner ethvert Middel til at tage disse Penge fra Konen eller til at skaffe dem fra hende, han maa med andre Ord betale for hende. Det er uretfærdigt, mener jeg, mod Manden, men jeg mener ogsaa, det er skadeligt for den, som skal have denne Skat; thi sæt, at Manden intet har, saa faar man jo ikke Skatten. I denne Henseende er jeg saa heldig at kunne paaberaabe mig den ærede Ordførers egne Udtalelser fra Sagens 2den Behandling, da den sidst var hernede. Stillingen var nemlig den Gang den, at det oprindelige Lovforslag gjorde Manden ansvarlig for Skatten af hele Husstandens, altsaa ogsaa Hustruens Indtægt. Men ved 2den Behandling stillede det Flertal, for hvilket den ærede Ordfører den Gang som nu var Ordfører, Forslag om netop at undtage derfra den Indtægt, Hustruen havde af Særformue eller ved eget Erhverv, for saa vidt hun var raadig derover, og Ordføreren begrundede det med Udtalelser, som jeg ganske kan slutte mig til. Han sagde — det findes i Folketingstidenden for 1896—97 Sp. 5723 ff. —: „Hvis denne Regel skulde blive staaende, kunde det føre til det Tilfælde, at Skatten overhovedet ikke var til at inddrive, uagtet den paa-gældende Familie i Virkeligheden sad i meget gode Kaar. Hvis nemlig Forholdet var det, som man undertiden ser, at Hustruen var den, som ejede al den Formue, hvoraf Indkomsten flød, medens Manden ikke ejede noget som sit, kunde det ske, at han blev ansat i Skat for den Indtægt, Hustruen havde, men at han ikke betalte

Skatten og ikke ejede noget, hvori der kunde gøres Udlæg derfor“. Med andre Ord, den ærede Ordfører har selv fremhævet, hvor megen Skade for den, der skal have Skatten, der kan følge af, at Manden, der skal svare Skatten, ikke har Raadighed over den Indtægt, hvoraf Skatten skal svares. I Henhold hertil vedtog man saa Flertallets og Ordførers Forslag ved 2den Behandling, men til 3dje Behandling foreslog ganske vist den ærede Ordfører paa Flertallets Vegne at føre Forslaget med Hensyn til Hustruens eget Erhverv tilbage til den Skikkelse, hvori det var kommet fra Regeringens Side, idet han gjorde gældende, at der for Mandens Skat kunde gøres Udlæg i Hustruens Selverhverv. Det skulde altsaa være Forsvaret for, at man nu førte Hustruens Selverhverv, hvorover hun er raadig, ind igen under Mandens Skattepligt. Jeg tror, man deri tog og tager ganske fejl. Jeg gad nok vide, hvorpaa man egentlig støtter det, at der for den Manden paa-lignede Skat skulde kunne gøres Udlæg i Midler, hvorover ikke han, men kun Hustruen er raadig, og jeg støtter mig i saa Henseende særlig til en Højesteretsdom, som siden den Tid er falden, af 26de November 1897, hvor Forholdet var det, at Kjøbenhavns Magistrat, som den Gang var begyndt paa en Praksis, den gerne vilde have ført igennem, den Praksis nemlig, man her vil lovfæste, at sætte en Mand i Skat, ikke blot af hans egne, men ogsaa af Hustruens selverhvervede Indtægter, havde søgt en saadan Mand til at betale Skat af begge Ægtefællers Indkomster. Ved Hof- og Stadsretten fik Magistraten Medhold, men ved Højesteret tabte den Sagen og fik paalagt Sagens Omkostninger i begge Instanser, idet Højesteret sagde, at naar Manden ikke er raadig over den Indtægt, hvoraf Skatten skulde svares, saa kunde man heller ikke forlange Skatten af ham. Dette er da ogsaa af Kjøbenhavns Kommune blevet forstaaet saaledes, at det rammer alle de Indtægter, en Hustru har, hvorover Manden ikke er raadig, ikke blot dem, der ved Højesteretsdommen særlig var Tale om, dem, der skyldes Særformue, men ogsaa de Indtægter, hun har af det Selverhverv, der omhandles i Loven af 7de Maj 1880, og hvorover hun raader, skønt det hører til Fællesboet. Over hele Linien har Kjøbenhavns Kommune bøjet sig med Hensyn til Indkomstskatten, som den har Krav paa, og sætter nu hver af Ægtefællerne i Skat for sig, bøjende sig for det rigtige i, at man ikke kan forlange Skat af Manden for den Indtægt, Hustruen har,